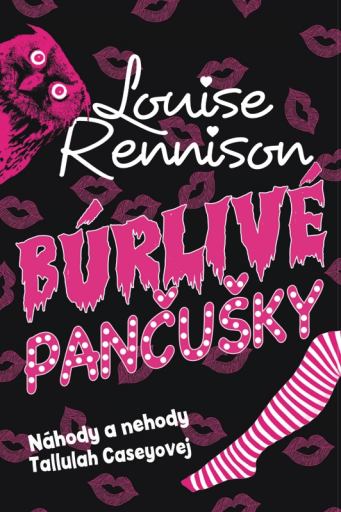

Louise
Rennison

BÚRLIVÉ
PANCUŠKY

Náhody a nehody
Tallulah Caseyovej

Louise
Rennison

BÚRLIVÉ PANCUŠKY

Náhody a nehody
Tatullah Caseyovej

slovart

Copyright © Louise Rennison 2010
Translation © Oľga Kralovičová 2014
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART,
spol. s r. o., Bratislava 2014

ISBN 978-80-556-0810-5

OBSAH

V ŠOUBIZNISOVOM EXPRESE	5
LETO LÁSKY	23
VAŠE NOHY BUDÚ KRVÁCAŤ	39
MYSLÍM, ŽE NEVYDRŽÍM CELÉ LETO BEZ CHLAPCOV	54
NA PALUBE UMELECKEJ BÁRKY	67
NESPÚTANÁ MLÁDEŽ	78
MAL VŠETKO, ČO BY CHLAPEC SNOV MAL MAŤ	90
NIE SOM ÍRSKA TANCUJÚCA METLA	99
CHCEM ŽIŤ! CHCEM ŽIŤ!	108
LEŽÍM VO VEVERIČKOVEJ IZBE	124
NOC UPÍRSKÝCH NETOPIEROV	143
HÚ-HÚ-HÚ	165
„VOLAJTE MA FOXOVÁ. BLAISE FOXOVÁ.“	190
TANEC CUKRÍKOVÉHO BICYKLA	204
JE AKO DIVÉ ZVIERA	221
HEATHCLIFF, TO SOM JA	238
„NATIAHNITE UŠI, BABY!“	256
JE NAČASE, ABY SOM DORÁSTLA DO SVOJICH KOLIEN	271
BÚRLIVÉ PANČUŠKY	284

1. KAPITOLA

V šoubiznisovom exprese

Prišla som do Yorkshiru omylom.

Môj vláčik sa šinie k Dotherskému kaštielu

* * *

Konečne je to tu! Moja maličkosť na ceste k dospelosti. Na ceste do akadémie múzických umení, úplne sama. Zbohom, Tallulah, ty skaderuka-skadenoha. Nech žije Lullah, hviezda dosiek, čo znamenajú svet a... aúúúúúúú! Au, au.

Vlakom myklo a ja som skoro vyletela cez zavreté dvere. To bude hrča ako hlava! No možno nebude od veci začať na akadémii s dvoma hlavami.

V prospekte je fotografia veľkého panského sídla a na titul-

nej stránke je napísané:

Dotherský kaštieľ, preslávená kolíska umenia. Velkolepé centrum umeleckého života uprostred nádherného národného parku Yorkshire Dales. Návštevníci sa medzi privetivými severanmi budú cítiť skoro ako v Búrlivých výšinách. Len oveľa príjemnejšie.

Ponad prospekt som nakúkala na chlapíka, čo sedel oproti mne. Bol to asi najmrzutejší chlap v celej galaxii.

Na hlave nemal jediný vlások, zato z uší mu trčali ryšavé chlpy. Akoby sa mu v nich zahniezdili dve červené veвериčky. To by bolo vlastne fajn, určite patria medzi ohrozené druhy.

„Aha, Fred, vykúka slnko,“ upozornila ho manželka.

„Ná, nech si len svjéti, keď sa mu sce.“

Naozaj sú Yorkshirčania takíto?

Zaujímalo by ma, či doma niekomu chýbam.

Ktovie, či hovoria: „Čo teraz robí naša Tallulah?“

Možno už aj zabudli, že nejaká Tallulah patrí do rodiny.

Connor sa mi určite nasťahuje do izby a zasmradí ju.

A stará mama? Tá zrejme najskôr na budúci týždeň zistí, že moju šálku nik nepoužíva. Keď som sa jej pokúšala vysvetliť, že na leto idem na akadémiu múzických umení v Yorkshiri, spýtala sa, či jej niečo prinesiem.

Akoby som sa chystala tráviť leto v nákupnom centre.

Mama nehovorila nič, lebo ako zvyčajne nebola doma. Odišla do Nórska maľovať.

Nie steny. Ona je umelkyňa.

Keď som bola u sesternice Georgie, spýtala som sa jej, aké majú Nóri obrazy, a ona mi povedala, že väčšinou sledové.

Asi tým myslí, že často maľujú slede, usúdila som, no Georgia ma vyviedla z omylu: „Nie, moja drahá, veď už nie si taká malá. Oni maľujú sledmi.“

Také diela sa vraj oficiálne nazývajú *sled-werk*, čo vysvetľuje, prečo Nóri musia loviť tolko sledov a prečo sa stali Vikingmi. Mohla by som na tej umeleckej akadémii v nejakom nenútenom rozhovore len tak utrúsiť termín *sled-werk*, aby som zapôsobila, a ľudia by si potom nevšíмали moje kolená...

Georgia vie veľa vecí. Nielen o maľovaní, ale aj o živote. A najmä o chalanoch. Ona už nosí podprsenku. A dosť veľkú. Predviedla mi svoj pekelný diskotanec a prsia sa jej pritom poriadne natriasali.

Keby som už aj ja mohla nosiť podprsenku a mala čím natriasať!

Je to nuda, keď má človek štrnásť a pol.

Georgia je ku mne milá, ale viem, že ma považuje za decko.

Keď som odchádzala, darovala mi svoje smiešne fúzy. Vraj

z nich už vyrástla a myslela si, že by sa mi mohli zísť. „Pamätaj, Lullah, ak sa ťa niekedy zmocnia pochybnosti, vytiahni fúzy,“ radila mi.

Mám Georgiu rada. Škoda, že nebývam blízko nej. Sestru nemám, a brat? To je niečo úplne iné. Connor väčšinou rozpráva iba o tom, koho sa chystá najbližšie nakopať.

A posmieva sa mi, že som hajzlový pavúk v sukni.

Je normálny?

Veď uvidí, keď začnem svoj nový život v Dotherskom kaštieli.

Georgia mi dala lístok. Mám si ho prečítať prvý deň na akadémii. Sľúbila, že mi bude písať, tak som zvedavá, či naozaj napíše.

Znovu si idem prelistovať prospekt z akadémie, aby som vnikla do tvorivej atmosféry.

Tak sa na to pozrime. Toto sú moji ľudia.

Na jednej fotke nejaké dievča skáče v tanečnom štúdiu. A pod ňou je text:

Eliza ponorená do krásy moderného tanca

Eliza má oblečené obrovské pančušky.

Koniec koncov potrebuje ich.

Ó, a tu je nejaký chalan.

Čo to, prepána, drží?

Hneď to zistím.

Pod fotkou je napísané:

Martin si vlastnoručne vyrobil hudobný nástroj – malú lutnu.

No to ma podržte.

Martin má výrazné pery.

Možno patrí k tým, čo dýchajú ústami, a od toho mu pery tak sčerveneli.

Alebo že by ich mal narúžované?

V šialenom svete tanca a divadla je možné všetko. Hip-hip, hurá! Toto je môj nový svet, svet šoubiznisu!

Lenže čo ak bude na tom kurze plno ľudí, ktorí vedia spievať a tancovať a kadečo iné a navyše budú príšerne sebavedomí?

Čo ak ma budú nenávidieť kvôli mojim hrčovitým kolenám?

Práve vchádzame do našej stanice. Musím si zložiť tašku. Vy-

leziem na sedadlo a pokúsím sa dočiahnuť ju... Och, prepána, náhodou sa mi podarilo kopnúť pána Veveričku, keď vstával.

Vedeli by ste mi preložiť do normálnej reči: „Ty ohreblo, de máš brýle?“

Stavím sa, že to nebude nič milé.

Jeho manželka ma upokojovala: „Nič si z teho nerob, zlatko, šak on je taký mrzutý, že by vyhral súťaž mrzutosti aj s rukama ve vačkoch.“

Radšej som počkala, kým vystúpia.

Prečo majú všetci v našej rodine normálnu výšku, len ja musím mať kolená meter dvadsať nad zemou?

Otvorila som dvere vagóna a zbadala tabuľku:

Čakal tam malý autobus, ktorý nás mal odviezť do Heckmondwhitu. Nevedela som, že aj ovce môžu cestovať autobusom. Jedna sedela hneď vedľa mňa. Pravdaže nie sama. Nenaštúpila len tak s vlastným lístkom. Držala ju žena v gumákoch.

Tá žena mi dala múdru radu: „Byť tebou, zlatko, sadnem si proti vetru.“

Autobus uháňal cez hory a doly. Na obzore som videla šire vresoviská, z ktorých sa miestami vynárali balvany.

„Tam je hora Grimbottom,“ vysvetľovala mi žena s ovcou, „a keď sa z nej spustí hmla, nevidíš si ani na špičku nosa. Je to tam nebezpečné.“

Heckmondwhite bola úplne obyčajná dedina. So zeleným námestím, s krčmou, poštou, kostolom a obecným domom. Presne ako v seriáli *Vraždy v Midsomeri*. Dokonca to na prvý pohľad vyzeralo, akoby celú dedinu vyvraždili.

Dom Dobbinsovcov som našla kúsok od námestia za dedinským obchodom, ako sa uvádzalo v pokynoch. Nemôžem bývať v kaštieli, lebo som sa na kurz prihlásila ako posledná a v intráku už nebolo voľné miesto.

A viete prečo? Lebo nemám normálnych rodičov. Keby boli ako všetci ostatní, rezervovali by mi miesto včas. Ale nie, ja som musela čakať, kým sa tatko v Káthmandu dostane na poštu, aby sme mu mohli zatelefonovať. Prečo tam vlastne je? Aby našiel jediného bradatého mravca na celej planéte. Alebo posledné kozy z doby ľadovej s veľkými zadkami. On také veci miluje. Je kríženec stopárskeho psa so zoológom.

Navyše moji rodičia spolu nežijú.

Prečo nemôžu bývať aspoň na jednom mieste?

Keď už nebývajú spolu, mohli by sa aspoň nenávidieť ako normálni ľudia, no nie? Lenže oni musia byť veľkí kamoši.

Dobbinsovci budú určite normálni ľudia. Ba priam skvelí. Určite sú haluzní a odviazaní, keď poskytujú ubytovanie umelkyni. Teda aspoň dúfam.

Otvorila som bránku a šla po chodníčku k dverám. Možno budem bývať v samostatnej prístavbe. Alebo budem mať pre seba celé podkrovie. Veľké otvorené priestory. Viete si to predstaviť? Minimalistické zariadenie, lesklé povrchy a vírivka. Dúfam, že majú aj satelit, lebo...

Otvorili sa dvere a privítala ma žena v skautskej uniforme: „Tallulah! Juchúúú! Ty si ale krásne vysoká! Poď ďalej, no poď. Pozor, lebo máme nízky... Och... To nič. Harold je v stolnotenisovom klube kresťanskej mládeže, ale dvojčatá sa o chvíľku vrátia z plastelínového krúžku.“

Pani Dobbinsová alebo Dibdobska („Volaj ma Dibdobska, všetci ma tak volajú.“) ma zovrela v dlhotrvajúcom objatí. Je celá ružová a nadšená. A ovešaná medailami. Na jednej je napísané: *Uzly. Pokročilá.*

Mohutnými rukami schmatla moju tašku a zaviedla ma do izby pod strechou.

Moja izba je prevažne z dreva, s dreveným zariadením. Budem bývať pod strechou.

Dibdotska mi povedala: „Prichystám ti na privítanie tradičné jedlo. Zatiaľ si urob pohodlie ako doma. Z tvojho okna vidieť celé okolie.“ Jej oči sa na mňa usmievali spoza okrúhlych okuliarov. „Nie je to úžasné?“

A znovu ma zovrela v objatí.

Zrejme má odznak aj za objímanie. Nabetón.

Nato zišla dolu strmými drevenými schodmi a spievala si: „Ty si moje drahé slnko, ty mi svietiš... lalala,“ zatiaľ čo ja som sa rozhliadala po svojom chutnučkom novom domove.

Izba je celkom dobrá, ale myslím... keďže budem chodiť na akadémiu múzických umení, mohla byť trochu... no... dobrejšia.

Šla som k oknu.

Naozaj bol odtiaľ výhľad na celé okolie.

A viete, čo tvorí celé okolie? Ovce.

Vlastne nie. Je tu aj zopár prasiat.

Položila som tašku na posteľ. Mimochodom, aj posteľ mám drevenú. Zdobenú drevorezbou. Na čele má vyrezané niečo chlpaté. Myslím, že to budú veveričky. Alebo chlpaté slimáky s dlhými chvostmi.

Vybalila som si kufor a veci zavesila do skrine (drevenejej). Asi by som si mala naplánovať, čo si oblečiem na prvý deň

v Dotherskom kaštieli. Som úplne mimo z toho, že si konečne nemusím navliecť tú otrasnú školskú uniformu. Možno sa budem môcť aj namaľovať. Keby som prišla namaľovaná do našej školy, zaručene som o hlavu kratšia. A na výstrahu by ma ešte aj pritĺkli na školskú bránu.

Ale teraz – hahahá – som tu sama!

Je to sólový let.

Keby som mala chuť, môžem sa narúžovať od hlavy po päty.

Niežeby som to mienila urobiť. Mám len jeden rúž.

Musím si ešte nejaké zohnať.

Ktovie, kde tu majú parfumériu alebo aspoň drogérku.

Dibdobska ma zavolala na olovrant. Prezliekla som sa do džínsov a do tielka a pery som si zľahka pretrela rúžom. Takto nejak podľa mňa vyzerá život. A keď už som pri tom, dám si aj trochu farby na líca.

Keď som prišla dolu, Dibdobska mala na skautskej uniforme volánikovú zásterku. So stowattovým úsmevom položila predo mňa párky. Netušila som, že niekto môže mať zuby také... zubaté.

„Sú domáce, odtiaľto,“ žiarila.

Myslela tým párky, nie zuby.

Alebo mala na mysli zuby?

Nie, myslela párky. Nikto nemá miestne zuby.

Mimochodom, záleží na tom, či sú párky miestne? Ja ich predsa iba zjem, nebudem sa s nimi kamarátiť ani s nimi nepôjdem do kina.

Určite sa iba snaží byť milá. Väčšina ľudí asi takto žije. Lenže odkiaľ to mám vedieť?

Usmiala som sa na ňu, sadla som si k párkom a povedala som: „Och, to je dobrotka.“

Nikdy v živote som to nepovedala.

Je to príjemný pocit.

Môžem to začať hovoriť často a preslávim sa tým.

Keď chcem byť slávna, musím byť svojrázna osobnosť.

Nemôžem sa spoliehať iba na svoje vytŕčajúce kolená.

Dvere sa rozleteli a nejaký hlas vykrikol: „Priviedla som ich, to najhoršie som z nich zoškrabala, no aj tak ich treba poriadne namočiť. Čau.“

Dibdotska zvolala: „Ďakujem, Nora!“

Dvere sa zatreskli a do kuchyne sa dotmolili dvaja špunti.

Obaja mali vlasy ostrihané podľa hrnca.

A v nich plno plastelíny.

Dibdotska niečo miešala pri sporáku a cez plece prehodila: „Ahojte, chlapci, toto je Tallulah.“

Podišli ku mne a chvíľu na mňa hľadeli, ako prežívam.

Jeden z nich zahlásil: „Blé láno, počula si, ako si šišťím

žuby?“

Po prvé, nebolo ráno, a po druhé, nemal nijaké zuby, iba jeden vratký vpredu. No ani ten asi dlho nevydrží.

Dibdobska sa rozplývala.

„Tallulah, toto je Max a Sam. Pozdravte, chlapci.“

Jeden sa začal šparať v nose a druhý povedal: „Vylježli von, hľadal šom ich, ale nemôžem ich nájsť.“

Dibdobska trochu očervenela a okrúhle okuliare sa jej zaparili, ale vôbec nezvýšila hlas. „Čo si hľadal, miláčik?“

„Šušne.“

Dibdobska sa zasmiala. Vyznelo to, ako keby sa smiala anđulka v zástere.

„Nie, zlatko. Čo si hľadal okrem toho nepekneho slova?“

„Šušne.“

„A čo ešte?“

Odložila som párok na okraj taniera.

Max, ktorý na mňa iba zízal a kýval si ten vratký zub, vypískol.

„Šlimáky. Veliké šlimáky š domčekmi.“

„Dali šme ich spať.“

Dali ich spať?

Kam ich dali spať?

Dúfam, že nie niekde blízko mňa.

Dibdobska začala oprašovať bláznivé chlapčiská utierkou

a pritom sa usmievala.

Potom rozhodne vyhlásila: „Teraz ticho, chlapci, a choďte sa hrať do...“

Sam ju nahnevane udrel fľaškou s cumlíkom po lýtku.

„Hnušoba.“

„Buď ticho!“

Max jej odpapuloval: „Už sme budli ticho, keď si tu nebola!!!“

Kým som jedla želé so zmrzlinou, chlapci na mňa zízali. Potom mi trochu odľahlo, lebo prišiel môj nový „tatko“ Harold z pingpongu.

„Ahoj, ahoj, ahoj! Vitaj, vitaj, vitaj. Len si odložím pingpongovú raketu do zásuvky a som pri tebe.“

Je veselý a rozžiarený ako Dibdobska a dvojčatá očividne zdedili krásu po ňom.

Aj on má vlasy ostrihané podľa hrnca.

Dibdobska určite nosí odznak aj za hrncový strih. Na to dám krk.

Napriek tej frizúre pôsobí Harold ako veľmi šťastný človek. Keď počul, že párky sú miestne, bol taký nadšený, až ho to skoro položilo. Dobbinsovcí sa mi páčia, len neviem, ako sa pri nich správať. Ja teda nie som dibdobsky veselá osoba, som skôr pochmúrne kolenovitá. No usmievala som sa a prikyvo-

vala. Možno si myslia, že som trochu hanblivá.

To je dobré.

Byť hanblivý je dobré.

Budem dosť hanblivá.

Preslávim sa svojou hanblivosťou.

A svojráznym jazykom budem hovoriť: „Ó, to je dobrotka, mňam, mňam“ alebo „holahej“. No nemôžem to preháňať, aby si nemysleli, že som tak trochu jednoduchá.

Dobbinsovci nemajú satelit.

Oni nemajú ani len telku.

Vraj sa vedia zabaviť aj sami.

Urobila som chybu, keď som sa spýtala, ako.

A Dibdobska spustila:

„Božemôj, odkiaľ začať? Robíme všetko, však Harold?“

Harold prestal pod mikroskopom skúmať akýsi orech a pri-takal:

„Áno, na vidieku je až príliš rušno. Študujeme mapy, cho-díme sa pozeráť, ako tečie rieka. Alebo pozorujeme mraky. Vlastne pozorujeme všetko možné. A potom sú tu, pravdaže, skauti a mladí kresťania. Mala by si sa zapojiť aj ty, Tallulah!“

Dibdobska prikyvovala: „Ó, áno, veru by si mala. Teraz ple-tieme povraz. Chceme ho urobiť taký dlhý, aby siahahal cez celú

dedinu, a uvidíme, koľko ľudí cezeň bude môcť skákať.“

„Fíha!“ vyhrkla som.

Opäť som vo veveričkovej izbe s výhľadom na Grimbottom.

Všetky knihy som si uložila na poličku. Znova čítam *Búr-
livé výšiny*. Je to povinné čítanie na tento kurz. A pod van-
kúšom mám lístok od Georgie. Pre šťastie.

Práve som sa začínala ľutovať a cítiť sa osamelo, keď mi Dib-
dobska zaklopala na dvere. Priniesla mi šálku teplého mlieka
a holahej – akési papuče, ktoré majú tvar veveričiek, aby som
sa „cítila ako doma“.

Naozaj si myslíš, že môj domov je niekde v bütľavine?

„Dúfam, že sa ti páčia,“ povedala, „Harold ich urobil na kur-
ze šitia.“

„Ó, áno, sú veľmi nezvyčajné... a skvostné.“

Skvostné? Kde som to vzala? Dokonca aj sama seba prekva-
pujem, ako obratne používam jazyk.

Vtom sa potichu prikradli psychodvojčatá v pyžamkách,
postavili sa do dverí a zase zízali. Dúfam a modlím sa, že mi
ich slimáky nevlezú do izby. Stále zízali, aj keď Dibdobska za-
tvárala dvere.

Nemala som čo robiť, tak som si papuče vyskúšala. Prsty